

Коледна томбола

Престолонаследникът се беше полуизлегнал на копринения диван. Това не беше от леност, както вие веднага си помислихте, а за удобство, защото сътрапезникът му лежеше направо във водата до каменната тераса и така поне можеха да си приказват отблизо край покривката, постлана направо на пода. На тази тераса се излизаше само от личните покои на Принца, дверите към които в момента бяха здраво залостени. Все пак, мъжете също имат право на тайни. Гостът беше не някой друг, а Пешо, бивш кентавър и настоящ морски кон, приятел на Принца от един гуляй в чест на Принцесата Русалка, която беше гадже на Пешо и бъдещата владетелка на океаните. Така да се каже, златната младеж се срещаше да се опознае, пък и долу в двореца на Морския Цар, виното беше едно от най-добрите, а това скрепява дружбата като нищо друго.

- Стига си въртял тази хартийка, че ми се завива свят! – рече Пешо, преглъщайки колелцето краставичка със сиренце.
- Ти на мое място какво щеше да правиш? – озъби се Престолонаследникът.
- Точно същото, което и ти след малко, щях да ида да си дипля парадния пояс и да си лъскам парадните бижута! Нямах избор, приятелю! - Пешо надигна ритона и замези с рахат локумена кифличка. – Слушай, дай нещо по-добро за пиене, това има много захар. Впрочем, там където отиваш, пиенето не е лошо!
- Аз още не съм решил дали ще отида! – Принцът яростно забодее вилицата си в печеното.
- Ще идеш, по протокол трябва да присъстваш и те го знаят! – Пешо се пресегна и си взе от гроздето.
- И как се измъква човек от това?
- Това е философски въпрос – от мероприятиято няма начин да се измъкнеш, ама никакъв. Двете Сестри са се осведомили предварително, поръчали са зала, сега обработват населението колко ексклузивно било динето, а ти си гвоздеят на програмата. Поканите са изписани с карминено мастило, да знаеш само колко невинни охлювчета са погубени за това, пергаментите са наръсени със златна пудра и са навити на пръчици от слонова кост, за по-изискано. Така че, от това мърдане няма. После обаче наистина трябва да се измъкваш бързо, защото има томбола с награди, първа награда е вечеря тет-а-тет с едната от двете по избор. Да ти кажа, че ти печелиш!
- Пешо, ама томболата още не е разиграна! Ти това го предвиждаш, значи може и да не стане! - в гласа на Принца се долавяше далечна струна на надежда, която глъхнеше под мажорните акорди на отчаянието.
- Не бе, не го предвиждам. Каза ми го Златната Рибка, прати хабер по едно водно конче! Нали помниш, преди десетина години имаше във вашето царство някаква много странна мода на едни малки рибета от Шин, докараха всякакви, нарушиха екологическото равновесие на цял район, та ги изтребиха, но тази е още жива, защото е в езерцето в двора и Пепи я храни.
- И какво каза твоята златна позната?
- Сестрите всичко вече са договорили. След като По-Голямата Сестра оскубала на По-Малката Сестра най-добрата блондиниста перука, а По-Малката Сестра намазала нейната

най-добра синя перука с фосфор да свети в тъмното, най-накрая се помирили, хвърлили ези-тура и те поделили. Ти ще спечелиш и първа, и втора награда – съответно, вечеря Тет-а-Тет и Закуска в Леглото, а те съответно ще спечелят по едно от двете. Ти какво помръкна?

- Онзи ресторант няма изход! Има само един вход и то доста сложен! Обречен съм!
- Не си! Аз за какво съм се хабил да плувам до тук, само да те разстройвам, така ли? Слушай сега, твоят единствен шанс е Пепи...
- Не ща никаква Пепи, ако е онази Пепеляшка, за която ми разказваше!
- Ама си и ти един впечатлителен! Онова, което ти разказвах, е история, която още не е написана! А Пепи е Най-Малката Сестра.
- От трън та на глог, че е по-висок! – Принцът демонстрира знание на фолклора на един народ, който му предстоеше да пороби. – Тя какво, да не е по-страшна и от По-Голямата Сестра?
- Като не си познаваш поданиците, така е то! Най-Малката Сестра е страхотно сладурче, душичка, Принцесата наскоро ѝ поръчва нов костюм с раковини, трети размер, разбираш за какво става дума! Тя е главната готвачка на техния ресторант, работи като робиня, щото онези двенките от разбор на организационни теми и перуки нямат време една ряпа да обелят! Затова ѝ викат Пепи, защото тя сама си приготвя Пе-стото и Пи-перливите Топченца.
- Пестото там е от една ботушеста страна, оригинално, така пише в менюто! И каперсите струват поне колкото един боен кон за два драма!
- Аха, оригинално! Правено е от листата на латинките, които Пепи отглежда във вътрешния двор. А от семената им прави каперси. Това ѝ е единствената радост – храни рибките, котката Маца и сади латинки. Колко пъти се опитваме да я прикоткаме Пепи да дойде при нас да готви, обещаваме само пресни морски продукти, тя не ще да остави Маца. Вече е старо котето, но тя си го харесва. Слушай сега. Аз ще говоря с Пепи, и всичко ще уредим. Ние с Принцесин ще те чакаме с голямата раковина до стълбата на вътрешния кухненски двор. Но ще дойдем в последния момент, защото има бал и при нас, сезон е, нали разбираш. Ти преди да почне томболата трябва да се измъкнеш някак си и да се добереш до кухненския двор. Там ще те чака Пепи и ще ти покаже стълбата.
- И как предлагаш да се ориентирам! Там си е жив лабиринт, с тая мода на индивидуални салони на всеки коридор има поне по пет врати отляво, пет отдясно, две на пода и една на тавана! Миналия път докато намеря залата на уединението, насмалко нямах нужда от резервни панталони!
- И за това сме помислили, то тази операция по твоето спасение толкова мозъчен обем взе, само Генерал Ушаков повече ще мисли за неговите битки, ама нали приятел в нужда се познава! Значи, като започнат да изваждат големите кутии с късметчетата, дете са с двойно дъно, Маца ще ти се отърка в панталоните. Ти трябва да я последваш и да не я губиш от поглед!
- Някаква котка ще ме води?
- Котка, котка, каква котка е Маца, бе драги, това си е истинска фея, очите ѝ светят на тъмно, ама е омагьосана! Значи, никакви атлазени обувки от Шин! Кожени, с яки подметки, и

добре завързани, щото може да ти се наложи да бягаш да се спасяваш! И си носи ятагана за всеки случай.

Някой потропа на вратата и Пешо бързо се гмурна в кристалносините води до сарая сред ефектен фонтан от пръски. Неговото виртуозно гмуркане беше толкова красиво, че вибрациите се запазиха с поколения, после един северен поет написа поема, а един също северен композитор написа опера, после и балет поставиха на тази тема, изобщо културни мероприятия последваха, но те не са обект на нашия разказ.

На вратата на хана, в който беше устроено динето, всеки гост минаваше с поканата си пълна проверка за забранени субстанции и предмети. Внасянето на външни ободрителни и разтушителни напитки беше забранено, а и други работи не бяха разрешени, така че момчетата от охраната имаха доста работа. До тях неотлъчно присъстваше една от двете организаторки със списъка на гостите и отмяташе явилите се.

- Това какво е? –ревна гороломно Сестрата дежуреща няколко минути преди да дойде Принцът.
- Ссс-тилло! – заекна бледолик младеж. – Зззз ххрониката!
- Стило ми помъкнал! Ти да беше си донесъл кутията с боите направо, и златния варак! Нямах право да правиш скици! Това е частно парти! Хайде, влизай, че стана опашка, а това май е носилката на Нашия Принц! –

Бледоликният младеж с гъста черна брада малко се стресна дали горната част на черепа на Сестрата няма да падне, защото изглеждаше, че устата ѝ се е отворила и отзад в усмивка, но се шумгна в топлото без въпроси. Щеше да рисува по памет, не му беше за пръв път.

Първо минаха танците на девойките със звънците, после на момците с гегите, после на смесения ансамбъл за бързи стъпки, изобщо партито течеше със страшна сила и още по-старшен шум и звън. Принцът неспокойно свери още веднъж клепсидрата с програмата си – томболата се числеше след индийския факир със змиите, а той беше след френка, който вадеше зайци от ламаринената си шапка. Внезапно Престолонаследникът почувства как нещо се отърка в коляното му. Погледна надолу и видя една котка, която изглеждаше като ягуар, но версия, която е била изработена след плащането на данъци. Котката смигна и се запъти към вратата. Принцът я следваше колко се може по-незабелязано, на което пречеха войнишките му обувки и препасания ятаган. Той беше с единия крак в коридора, когато по усилителната тръба се разнесе съобщението, че питонът на факира бил изял зайците на френка, затова двата номера нямало да се състоят и се преминава направо към томболата. Тук вече Принцът търти колкото му държаха краката след носещата се по коридора петниста котка.

Престолонаследникът бягаше и проклинаше собствената си непридвидливост. Той трябваше отдавна да е почнал да ходи на гимнастика, на лов или на каквото там можеше да се измисли, поне повече да ходи на фехтовка с френка, вместо да сърбат тази етиопска черна каша. Сега се задъхваше, защото коридорите на хана бяха дълги и извити. Ами ако това си беше истински опит за преврат, какви щеше да ги върши! Той потрепера. В опита за преврат най-много щяха да го удушат, но бързо и с копринен шнур, а тук опасността беше двукратно по-голяма и изобретателна. Петнистата котка подращи на една врата и Принцът без да се замисля се метна в помещението.

Това си беше задният кухненски двор, точно както го беше описал Пешо. В средата имаше огромна работна маса с планини от зеле, моркови, и други кореноплодни, маринован чесън и кисели краставички плаваха в огромни стъклени балони, делви с маслиново олио бяха наредени покрай стените, а самите стени бяха покрити с виещи се латинки от всички възможни и още нехибридизирани цветове. Но по-прекрасна от тази гледка беше видението, което работеше с два огромни ножа. Тя беше истинска шатенка и в очите и проблясваха тъмните огньове, на които се печеха газели. Купищата рози пред дестилационния апарат бяха бледи пред нейните бузи, а главите печено цвекло бяха невзрачни на цвят на фона на нейните устни. Е, фигурата и мъничко напомняше на круша, но не попска, а от ранните десертни сортове, но затова пък раковините ѝ точно бяха трети размер, Пешовото око не беше се излъгало, а той имаше набито око, откак беше говорил последно с майка си преди няколко дни. Принцът, както се полага в такива случаи, веднага се влюби до уши и почти забрави предследвачките си.

- Принцесин прати една летяща рибка да каже, че ще се забавят малко, но са на път! – Най-Малката Сестра не спираше да кълца маслинки и лук.
- Но те почнаха томболата вече! – Принцът се огледа в паника. В краката му Маца нещо промърка и неговата прелестна домакиня охна.
- В третата делва, бързо!
- Там има дървено масло!
- Само малко на дъното, скачай, и дръж това над главата си! – Сестрата държеше дълбок китайски тиган пълен с дървено масло. По коридора се чуваше тракане на парадни налъми и Принцът доби неочаквана решителност. Той едва успя да се вмести в скривалището си, за което дървеното масло помогна невъобразимо. Хвана тигана и се опита да не диша тежко. Отвън тракането на ножове се възстанови с нова сила.

Вратата се отвори с трясък и двете Сестри огледаха кухнята.

- Тук ли е Негово Принцово Височество? – пропя едната от тях.
- Ние го видяхме да влиза, по-точно не сме го видели, но отпечатъците от подметките му водят насам, верно накрая са малко избледнели, ама тази ми идея за червения килим и менчето беше гениална! Следите остават!
- И къде мислите, че трябва да навра вашия драгоценен принц? Или да го пусна да реже репички за декорация?

- Ами например в тази амфора за дървено масло! – По-Голямата Сестра ритна най-близкостоящия съд. Малко масло се изплиска на пода.
- Сега ще трябва да бърша след вас! Чакай поне да си гребна масло, докато не сте разляли всичко! – тросна се Най-Малката Сестра, отвори амфората, в която Принцът беше свит на турско пет и гребна един черпак. – Вие ако си нямате работа, може да ми помогнете да одера глиганчето за сутрешната закуска, дето е в менюто за утре.
- Не, не, ние си имаме ръководна работа! Ти тука си готви, но ако видиш Принца... Абе той няма къде да ходи, или е в съседната стая, или в третата, там е хладилникът все едно.

Откъм морето се чу тихо изсвирване с морска раковина. Най-Малката Сестра остави ножовете си и отиде до амфората. Тя сне капака и извади дълбокия тиган с дървеното масло. В този миг Маца мяуна предупредително. Вратата отново се отвори с трясък и двете й сестри влетяха вътре.

- Падни ни! И него го гепнахме, по асоциация! – зарадваха се организаторките. Зад тях надничаха още любопитни глави, предвождани от чернобрадия хроникьор.
- Не сте още! – заинати се сестра им и лисна дървеното масло на пода. После с един добре премерен бойноизкуствен удар разби амфората на парчета, грабна ошашавения Принц за ръката и хукна към задното стълбище. Двете сестри хукнаха подир бегълците, но разлятото олио пречеше, подобна ситуация беше описана много векове по-късно от един доктор в един роман, който всички щяха да си спомнят от ранна детска възраст. Кожените обувки на Принца за жалост също бяха попили достатъчно от дървеното масло и на най-горното стъпало на стълбата той се плъзна и политна към очакващата го във водата раковинена колесница. Той не пусна ръката на Най-Малката Сестра и двамата се озоваха във возилото в една доста компрометираща поза. Това беше зафиксирано в годишните хроники, защото независимо от отнетото стило, бледоликният чернобрад мъж рисува сцената по памет, с някои винетки, разбира се, и конфузът стана публично достояние. За да спаси честта на дамата, Принцът се почувства задължен да се ожени за нея, което си беше направо дюшеш, защото тя беше специалистка по любимия му сироп „Дюшес“, който Принцът обичаше да употребява вместо все още недестилирания зелен шартрьоз, но това е вече друга история.